

Hans kunglig höghet shinglar

För filmen av PAUL MERZBACH.

Iscensatt av: Ragnar Hyllén-Cavallius. Fotografer: Axel Lindblom och G. Gustafsson.

Produktionsledning: Oscar Hemberg.

Ensamrätt: Skandias Filmbyrå.

Personförteckning:

André Grégory, en småstads-
barberare ..... Hans Junkermann
Nickolo, hans sonson ..... Enrique Rivero
Ankefru Sophia Svensson, här-
skarinna på Saltö slott ..... Karin Swanström

Astrid, hennes sondotter ..... Brita Appelgren
Karin, Astrids väninna ..... Maria Paudler
Greve Claës-Adam Edelstjerna ... J. Falkenstein
von Alyhr, f. d. kammarherre .. Georg Blomstedt
General Kirwan, f. d. finansminister Fritz Alberti

I Saltham, en liten svensk kuststad, uppenbarade sig för 20 år sedan en långväga främling av exotiskt utseende, tydligen frisör till yrket. Genast efter ankomsten öppnade han vid stadens huvudgata en prydlig raksalong. Han hade med sig sin sonson, en liten vacker svartlockig gosse, som han gav en synnerligen värdad uppfostran, och därefter sände till universitetet i Uppsala. Den gamle André Grégory, så hette frisören, levde in draget och omgav sig med en viss hemlighetsfullhet: Han mottog bud och brev från fjärran länder och ofta syntes han med kikare för ögat speja ut mot det öppna havet — han tycktes genom åren vänta på något stort och märkvärdigt, som skulle lyfta honom bort från denna stilla bortglömda plats.

Emellertid fanns det ett ställe, där André behandlades som gammal vän till familjen. Det var på det nära Salthamn belägna Saltö slott, tillhörigt Fru Sophia Svensson, vilken inköpt den historiskt ryktbara borgen för de millioner, som hon förtjänat på Sophia Svenssons inte mindre ryktbara hårvatten. Varje tidningsläsare känner till den berömda annonsen: »Jag, Sophia Svensson, med mitt 160 cm. långa naturlockiga jätte-Loreley-hår etc.», och millioner behövande hade begagnat detta preparat för att ernå ett liknande resultat — tills plötsligen den moderna shinglingen avsatte Fru Sophia som drottning bland långhåriga. Denna revolution inom modets värld, den historiska miljön hon valt, hennes rikedomar, allt hade med åren gjort Fru Sophia alltmer konservativ, allt mera hängiven tradition, anor och börd. Det var alltså i sin ordning, att hon på det livligaste understödde Greve Edelstjernas försök att vinna hennes sondotter, lilla Astrid Svenssons hand. Fru Svensson ansåg sig kunna bestå det avgudade barnbarnet en grevekrona. Felet var bara, att Astrid inte hade den ringaste lust att bli grevinna. »Antingen», svarade hon sin häpna farmor, »skall jag gifva mig med den jag blir kär i, eller också — får du skaffa mig en kung eller prins till make.»

*
*

Salthamns ungdom bereder sig att fira midsommarafton, och samma dag återvänder André Grégorys sonson, Nickolo, hem från Uppsala. På väg till farfaderns raksalong gör han genom ett litet komiskt intermezzo Astrids bekantskap och blir strax intagen av den livliga och temperamentsfulla flickan, som även hon ovillkorligt måste beundra den intressanta svartögde främlingen. Hennes intresse blandas emellertid snart med förakt. Nickolo har nämligen till sin farfars synbara förskräckelse — i all tysthet lärt sig shingling, ondulering och allt vad till frisöryrket hör, för att under ferierna vara sin käre farfar, som sliter och släpar för att hålla honom vid universitetet, till någon nytta, och snart är den omoderna frisersalongen belägrad av unga damer, som vilja bli shinglade av den älskvarde Nickolo Grégory. En av dem, den hastigt förälskade Karin, ropar Astrid

till sig i butiken, och denna finner nu, att den charmanta främlingen är en simpel frisör.

På aftonen vid midsommardansen försöker greven framföra sitt frieri till Astrid. För att undkomma den besvärlige friaren, dansar Astrid med Nickolo, som alljämt hållit sig i hennes närhet. Greven är emellertid efterhängsen, och under flykten undan honom uppleva Astrid och Nickolo ett litet äventyr, som slutar med att ytterligare köld uppstår mellan de mot sin vilja förälskade: Astrid beställer i hänfull ton »Frisören» till sig på slottet nästa dag för att få sitt hår ondulerat.

Samma natt har emellertid ett fartyg anlänt till Salthamn, medförande två mystiska främlingar, Överste Kirwan och Kammarherre von Alyhr, vilka båda äga till fosterland det vid Medelhavets kust belägna riket Tirani. De äro landsmän till André Grégory. Det är dessa män André i årtal väntat. Och nu äntligen är ögonblicket kommet för utförande av den stora plan, för vilken dessa tre genom åren kämpat: att på Tiranens tron uppsätta dess rättmätige, enda arvinge Nickolo XXIII, som vid den stora revolutionen för tjugo år sedan räddats av den rådice André och utan en aning om sin höga börd uppfostrats i obemärkt landsflykt. Men till en statskupp kräves pengar, och de båda främlingarna rycka medlidansamt på axlarna åt Andrés fattiga besparingar. Då fattar André ett djärvt beslut. Han har sett Nickolos och Astrids ömsesidiga böjelse, och hört Astrids käcka replik till sin farmor: Antingen gifter jag mig med den jag älskar — eller också får du skaffa mig en kung! Han skyndar till Saltö slott.

På slottet har emellertid Sophia Svensson just överraskat Astrid att låta shingla sig av Nickolo och i vredesmod över ett dylikt helgerån kastas den djärve frisören på porten. Till sin förfäran får hon nu av André veta, att hon lagt hand på en kunglig person. Hennes känslor gent emot Nickolo övergå till djupaste vördnad, och då André låter Tiranens tusenåriga kungakrona, som räddats undan revolutionen, gnistra framför Fru Sophias ögon, är hon strax beredd att ställa sina millioner till konspiratörernas förfogande. Ja, hon vill själv medfölja skeppet för att på närmare håll följa sakernas vidare utveckling. Villkoret är detta enda: Astrid skall bli drottning av Tirani och hon själv drottning-mormor. Nu felas bara de ungas samtycke.

Fru Svenssons skymfliga behandling av Nickolo har i själva verket redan fört till det resultat att bringa de älskande i varandras armar, och i romantisk hänryckning besluta de på Astrids förslag, att samma natt smyga sig upp på det långväga skeppet, som ligger där nere på redan, fly från Salthamn och från alla hinder för deras kärlek och leva lyckliga i Nickolos hemland, det fjärran Tirani. Emellertid har Greve Edelstjerna uppsnappat denna hemlighet och triumferande meddelat den till Fru Sophia, som knappt kan följa sin belåtenhet över detta synnerligen lyckliga sammanträffande. I hemlighet understödja hon och André de ungas flykt. Dessa smyga ombord — en minut senare mottagas de i

fartygets salong av Kirwan, Alyhr, Fru Sophia och André och hälsas där, till sin egen stora förvåning, såsom det blivande konungaparet av Tiranien. Fartyget lyfter ankar, vinden är gynnsam, färden till Tiranien har begynt.

Men varken Astrid eller Nickolo vilja bli offer för Andrés och Sophias ohejdade äregirighet. För att bevisa för varandra, att Nickolo ej eftersträvar Astrids pengar och Astrid ej Nickolos kungakrona, besluta de hastigt — att rymma en gång till. De smyga sig under natten upp på däck och gömma sig i en i fartygets dävertar hängande liten motorbåt. Tyvärr har ett annat par, Herrarna Kirwan och Alyhr, också kommit på den idén, att lämna fartyget och dess passagerare åt sitt öde. Lastade med penningar skynda de upp i samma motorbåt, där Astrid och Nickolo gömt sig, och låta två sjömän skyndsamt frigöra motorbåten, som snart gungar ute på havet.

André och Sophia ha emellertid saknat de unga tu och på deras ängsliga rop på Nickolo öppnas i salonghytternas korridorer fyra dörrar och fyra unga herrar, alla på omkring 21 år, giva till känna ej blott att de lyda namnet Nickolo utan även, att de alla anse sig äga full rätt till titeln »Konung av Tiranien». De kunna t. o. m. ögonblickligen prestera bevis för dessa dyrbara rättigheter: var och en kan uppvisa en vördnadsbjudande dopattest, var och en bär i sin hand ett etui med Tiranien's tusenåriga kungakrona. Det börjar gå upp för Sophie och André, men även för de fyra unga her-

rarna, att de blivit föremål för en svindel, hittills okänd i de stora bedrägeriernas historia.

Snart skola de fyra tronpretendenterna dock få svar på sin ängsliga fråga: vilka äro vi då egentligen. Ty ute i motorbåten ha Nickolo och Astrid lyckligen övermannat de båda bedragarna, hunnit upp fartyget, och snart kan Nickolo införa alla de församlade med revolution mot Alyhrs tinning, avtvinga denne den pinsamma sanningen. — »Vid tiden för revolutionens utbrott», snyftar Alyhr, »var jag inspektör för ett hittebarnshus i Tiranien. Själva revolutionsnatten kommo Kirwan och jag på den idén, att beröva hittebarnshuset fem stycken av dess skyddslingar. Vi funno fem hängivna patrioter, åt vilka vi anförtrodde vart och ett av barnen, uppmanade dem att i hemlighet uppfostra de små gossarna till tronpretendenter av Tiranien, och ha sålunda under dessa tjugo år kunnat nödtorftligen försörja oss på bidragen till den väntade statskuppen. Nu ville vi göra en sista stor efterskörd hos de troget väntande patrioterna och gävo oss ut på denna färd kring Europa, som slutat så olyckligt — —.»

Fru Sophia, vars pengar så framgångsrikt räddats av den käcke Nickolo får mitt i detta fiasko en helt annan syn på den unge studenten-frisören. Hon sluter de båda unga älskande i sin famn och ger dem sin välsignelse.

Och den stackars André? Han fick ändå sitt kungarrike: en magnifik frisersalong i Paris, där, för omväxlings skull, Hans Kunglig Höghet Nickolo någon gång egenhändigt shinglar Astrid, sitt hjärtas drottning.